

Z KRÁLOVA ROZKAZU

SHANNON
DRAKE

Z KRÁLOVA ROZKAZU

SHANNON
DRAKE

2012

Copyright © 1985 by Shannon Drake
Translation © 1998 by Magda Cindričová
Cover design © 1999 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Z anglického originálu THE KING'S PLEASURE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 1999,
přeložila Magda Cindričová
Odpovědná redaktorka: Daniela Macháčková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v červenci 2012

ISBN 978-80-7303-797-0

Prolog

Milenci a jiní nepřátelé

LÉTA PÁNĚ 1357

Dveře do krčmy se otevřely a zastínila je urostlá postava Adriena MacLachlana, když se v nich na okamžik zastavila, aby prozkoumala nálevnu.

Rytíř, který patřil k nejproslulejším bojovníkům krále Eduarda III., však toho večera nepřišel ve zbroji.

Dostal zprávu o dnešní schůzce a objevil se v oděvu, jaký nosili mnozí hrdlořezové navštěvující zdejší nechvalně známou putyku. Měl na sobě prostou hnědou halenu, kterou si přetáhl přes košili z jemného plátna, krátké přiléhavé kalhoty, vysoké boty a široký tmavý plášť s kápí skrývající nejen rysy jeho obličeje, ale i zbraně, které si zvolil – znamenitý toledský meč a nůž vybroušený do tenkého ostří vsazený do pochvy na lýtku, s nímž ho naučili zacházet jeho skotští příbuzní. Poznali drsnou pravdu, že napadeni mohou být rychle, nečekaně a kdykoli.

Pohledem přešel hostinskou místnost a s uspokojením zjistil, že dosud nepřišla. Pak vstoupil do místnosti a zamířil přímo k hrubě otesanému dřevěnému stolu, kde se mohl usadit zády ke stěně, dívat se na dveře a bedlivě sledovat všechny příchozí. Usadil se a u kypré dívčiny, která proplouvala lokálem a proplétala se mezi návštěvníky velmi pochybného charakteru, si objednal korbel piva. Proslýchalo se, že v krčmě dostávají najíst a napít vrahové, lotři a zloději, a bylo známo, že je zde možné sjednat jakýkoli nekalý obchod. Od stolu po Adrienově levici ho ostražitě pozoroval

námořník se zčernalými zuby, který se přitom šeptem obracel ke svému druhovi. Adrien si byl dobře vědom toho, že se dohadují, jaké bohatství by mu mohli ukrást. Dobrá. Mohl si s sebou vzít pomocníky. Měl kolem sebe dost slušných a statečných mužů, kteří by se k němu přidali. Ale tohle byla osobní záležitost a Adrien nechtěl, aby se o ní dověděl král. Možná na tom závisí její život.

Modlil se, aby jeho informátoři měli pravdu a aby se tu objevila. Protože kdyby ne...

Zachvátil ho strach a vztek, až se zdálo, že oba city lomcují celým jeho tělem. Jak může být tak bláhová, jak může tolik riskovat? Myslí si snad, že je tak silná, tak mocná, nebo tak proklatě urozená, že dokáže využít základní instinkty nečestných mužů pro své vlastní cíle? Můj Bože, jak toužil vrhnout se na ni dnes večer sám...

Různými způsoby.

Bylo jeho povinností, aby sem přišel. Ta malá chytračka by potřebovala zmrskat u kůlu a zodpovědný byl za ni, dobrotivý Bože, on sám. Ale zrovna tak byla pravda, že měl dost rozumu a moudrosti, aby viděl to, co ona vidět nemohla. Byla klenotem, kterého je lepší se zmocnit, než s ním smlouvat. A v srdci se o ni bál a věděl, že by pro ni zemřel, že kdyby jí stalo něco zlého, vyhaslo by jeho nitro.

Vida! Zrychlil se mu tep.

Dveře se otevřely. Vstoupila postava a vzápětí ji zahalil kouř stoupající ze škvařícího se tuku divočáka, který se v krčmě opékal na velkém rožni. Celou místnost naplňoval dým.

Příchozí byl stejně jako on zahalen v temném vlajícím plášti.

Vlastně, pomyslel si smutně, v lokále byly všechny osoby zahalené v pláštích.

Ale ji by poznal kdekoliv třeba jen podle pohybů. Znal ji téměř celý její život. Viděl, jak vyrůstá v dívku s půvabnými gesty a ladnými pohyby.

Stáhla si dozadu kápi, jen nepatrně, aby se mohla rozhlédnout po místnosti. Adrien rychle sklopil hlavu, pak opět zvedl oči. Byla to skutečně ona. Znovu se v něm začal vzmáhat hněv, ale ovládl se a usilovně se snažil nezúčastněně ji pozorovat. Nemohl. I kdyby

byla nejoboženější ze všech selských děvčat, vzbuzovala by touhu a závist nejbohatších a nejurozenějších mužů. Řasy temné jako inkoust zakryly smaragdově zelené oči. Tvář měla jemně modelovanou a dokonalou. Byla vysoká a štíhlá a pod pláštěm se skrývaly její nádherné, dokonalé a svůdné tvary.

A přišla sem, aby se tu setkala s mužem. S Francouzem. A nepřitelem. Á... pohleďme!

Z druhého kouta místnosti se zvedl jakýsi muž a vykročil dychtivě kupředu, aby se s ní setkal. I on měl na sobě tmavý plášť, ale kápě mu sklouzla do týla a rysy tváře bylo možné jasně rozeznat. Vikomt Langlois, muž ve službách francouzského krále. Adrien ho několikrát z dálky viděl na bitevním poli.

Vikomt přistoupil k dívce ve dveřích. Oba sklonili hlavu. On ukázal na schodiště vedoucí do hostinských pokojů nad výčepem.

Adrien zamrkal, zaťal zuby a ze všech sil potlačil nával vzteku, který ho zachvátil. *Měla dostat za vyučenou. Měla od něho dostat za vyučenou!*

Ruce pod stolem sevřel v pěst a zas je uvolnil a začal zhluboka dýchat. Musí si zachovat čistou hlavu.

Dvojice vykročila nahoru po schodech. Za pár okamžiků se Adrien vydal za ní.

Daniela z Avillu neměla ještě nikdy v životě takový strach, ale dost brzy poznala, že projevit odvalu je skoro stejně dobré jako ji doopravdy mít. Také zjistila, že vznešené chování samo o sobě má nesmírnou moc, a to byl taktický manévr, který nikdy neváhala použít.

Ale dnes byl v jejím neklidu víc než jen strach. Svíralo se jí srdce a cítila v něm mučivou bolest. Před časem učinila u jistého smrtelného lože slib, a proto musí varovat krále Jana. To bylo jediné, co měla v úmyslu udělat, a říkala si, že tentokrát to bude naposledy, co se pokusí Janovi pomoci. Ale i tak jí bylo jasné, že zrazuje krále Eduarda. A co hůř...

Ach Bože, udělala tolik zlého...

A její tísnivý, nepříjemný pocit vyvolal muž, kterého teď měla v zádech. Vikomt Langlois, okouzlující a charismatický muž, pý-

cha francouzského dvora. Dříve býval vždy galantní a zdvořilý, ale dnes... dnes vypadal jako dobyvatel. Kousla se do rtu, vystrašená a vědoma si toho, že ho sem pozvala na základě několika polopравd. Mohl jí totiž pomoci dostat se k Janovi.

Vedl ji temnou chodbou táhnoucí se daleko do zadní části domu. Pak strčil do dveří, za nimiž je přivítal pokoj osvětlený světlem svíce. Na stole stála karafa s vínem a ležel tam i kus sýra s bochníkem chleba. V krbu plápolal oheň. Z lože, které na pohled strohému pokoji dominovalo, byla stažena pokrývka. Všechno jako by bylo připraveno pro milenecké dostaveníčko.

Prudce se obrátila, zůstala stát a čekala, hrdá a vznešená. Vikomt Langlois vstoupil za ní a opřel se o dveře. Byl to pohledný muž s jiskřivými černými očima a hubenou tváří, zastříženou brádkou a s tmavými vlasy splývajícími na ramena. Opět ji napadlo, že tento muž vypadá jako sup – nebo jako vlk!

„Tak komplikované přípravy nebyly zapotřebí,“ sdělila mu chladně. „Sjednala jsem tuto schůzku, abys mohl předat zprávu Francouzskému králi. Budeš bohatě odměněn.“

„Ach, paní. Jak můžeš být chladná jako led, když jsem riskoval život a zdraví, abych sem přišel – zachránit tě?“

„Jak to myslíš, pane?“ zeptala se opatrně.

Langlois se stále opíral o dveře. Uslyšela, jak se za jeho zády zasunula závora. Srdce se jí rozbušilo. Dobrotivý Bože, co bude dělat? Vykročil k ní a ona se snažila zachovat klid. Stále byla přesvědčená, že ho dokáže usměrnit svým důvtipem, ať jsou jeho úmysly jakékoliv.

Uchopil ji za ruce a zároveň se uklonil jako nejgalantnější rytíř všech dob. „Ach, má paní, bylo mi řečeno, že jsi vykopala válečnou sekeru s tím skotským barborem, kterého ti určil král.“

V páteři ji zamrazilo. Zatoužila mít volné ruce.

Ve stejný okamžik stál Adrien MacLachlan venku a tiskl se ke dveřím v temné chodbě. Znovu ucítil, jak se mu začíná v žilách pění krev.

„Psala jsem ti, protože...“ začala Daniela.

Ale vikomt ji rychle přerušil: „Má paní, pokud nedošlo k naplnění vašeho slibu, pak jsi volná a dobrý francouzský král může svěřit celou věc papeži.“

Adrien sevřel ruce v pěst. Že nedošlo k naplnění manželského slibu? Nejráději by mu zakroutil krkem! Vyzkoušel dveře. Zavřeno. Ale byly chatrné, vypáčí je jedním nárazem ramene! Začal se připravovat k útoku, ale pak se zarazil a čekal na Danielina další slova.

Daniela proklínala sama sebe za pošetilé přesvědčení, že ten člověk má na srdci dobro svého krále. Vikomta Langloise zajímal jen vlastní prospěch – chtěl dostat ji a Aville. Přesto musela postupovat obezřetně. „Možná existují některé věci, o nichž bychom si mohli promluvit později. Ale tahle záležitost se musí vyřešit jako první. Snad bude nejlépe, doprovodíš-li mě ke králi Janovi, abych mu mohla osobně předat své zprávy,“ řekla. Znovu ji zamrazilo. Jeho temné oči se zúžily a objevil se v nich zákeřný a odhodlaný lesk. „Vikomte, nechtěla jsem tě urazit. Jsi jistě ctihodný šlechtic, ale v sázce jsou důležitější věci, než jsem já a Aville.“

V chodbě už Adrien zatínal zuby tak, až se bál, že začnou skřípat.

„Přemýšlej o tom, paní,“ přerušil ji Langlois a jeho hlas zaskřípal. „Krále Jana by to potěšilo. Předložíme francouzskému králi hloubku naší lásky a manželství se pak jistě podaří zařídit – a ty se zbavíš toho pohana, toho barbarského neotesance! Paní, přivedla jsi mě na myšlenku, že si zasloužím velkou odměnu, když ti pomohu. Dostanu ji. A dostanu ji hned, má sladká krásko! Protože mezi tebou a tím divochem k ničemu nedošlo...“

„Vikomte, mám pro krále Jana zprávu! Mysli na jeho hněv...“

„Mysli na jeho radost, že můžeš patřit Francouzi a ne jakémusi drzému skotskému parchantovi!“

Zírala na něho a narůstal v ní odpor a vztek na sebe samotnou. Snažila se vložit do své zprávy jen tolik, aby Langloise zlákala ke schůzce, ale on předpokládal, že jde o pozvání do postele!

Ach, bude muset něco vymyslet, protože kdyby se jí dotkl, přála by si zemřít. Něco v jejím nitru by vyhaslo – její srdce a možná i její duše.

Náhle ji přemohla prchlivost. Vyprostila ruce z jeho sevření a pohlédla na něho s veškerou nenávistí, kterou si přinesla z dětství

stráveného u dvora mezi anglickým králem a královnou a jejich královským potomstvem. „Ne!“

Netrpělivě ho od sebe odstrčila a na okamžik měla její taktika úspěch. Langlois zavrával a ucouvl. Ale jakmile Daniela zamířila ke dveřím, chytil ji za ramena a přitáhl si ji zpátky k sobě. V tmavých očích se mu odrážela zlost. „Chtěl jsem být jemný. Svést tě, má paní, a tak stvrdit náš svazek tvým ochotným souhlasem. Ale i když jsem věrně sloužil, paní, jsem jen nepříliš významný šlechtic dvora francouzského krále a naléhavě potřebuji půdu i peníze, které plynou z tvých francouzských držav. Má paní, a to neříkám, jak toužím po tvé kráse! Přísahám, že předstoupíme před krále jako milenci a budeme potřebovat jen jeho požehnání, aby byl náš svazek uznán!“

„Ani za pět es!“ slíbila mu Daniela a ze všech sil ho kopla do míst, kde byl nejvíc citlivý.

Zařval a zkroutil se bolestí. Daniela bleskurychle odskočila, ale Vikomtovy prsty sevřely její plášť a ona s temným žuchnutím upadla do změti hrubé hnědé látky, až si vyrazila dech. Snažila se vzpamatovat, ale vtom na ni dopadl Langlois.

„Drahá paní, chtěl jsem to dělat na posteli, ale bude-li ti víc vyhovovat podlaha...“

Snažila si uvolnit ruce a podařilo se jí muže dlaní uhodit do tváře. Zdálo se jí, že slyší tříštivý zvuk, ale nebyla si jistá, protože jí ránu vrátil a v hlavě jí dunělo. Zmítala sebou a kroutila se, zoufalá a odhodlaná, s docela slušným nadáním pro umění sebeobranu. Loktem do hrdla, nehty do tváří..., ale dokáže ho přemoci? Langlois byl rytíř cvičený pro boj, muž, který byl zvyklý jezdit na bitevním koni v těžkém brnění, a i když má možná Daniela dost důvtipu, aby ho přelstila, sílu na to mít nebude.

„Milosrdný Bože, paní, namouduši, utiš se! Neublížím ti, jen když mi dovolíš, abych se tě dotkl...“ začal Langlois. Pak náhle ztichl. Nedíval se na ni, ale na něco... na někoho jiného. Na vysokou postavu v plášti stojící hned za ženou.

V tom okamžiku si uvědomila, co znamenal tříštivý zvuk, který slyšela – někdo vyrážel dveře. A muž, který je vyrazil, se teď tyčil nad nimi.

Byl vysoký a měl široká ramena. Jeho impozantní osobnost působila hrozivě. Kápě mu nezakrývala obličej a jeho rysy vytesané z kamene, mužné a výrazné, byly zcela odhaleny. Vlasy měl husté a ohnivě plavé, zatímco jeho obočí a řasy měly odstín tmavého medu a dodávaly jeho pohledu pronikavost. Oči, v nichž hořelo zlato, shlížely na dvojici se smrtící záští.

Meč v pravé mužově ruce mířil na Francouzovo hrdlo.

Adrien, uvědomila si Daniela, a třebaže byla neskonale vděčná za porážku násilníka, v srdci pocítila hrůzu a zděšení. Adrien. Ach, Bože! Přistihl ji. Chtěla jen varovat Jana, nic víc.

Adrien – ach, Bože!

Mohl by ji pověsit. Myslela si, že je na dalekém bojišti. Netušila, že by mohl odhalit její plán! Byl zase pryč v té nekončící bitvě, a byl pryč tak dlouho! Kolikrát probděla celou noc a toužila ho vidět...

Ale ne takhle..., takhle ne! V jeho očích viděla bezmezný vztek.

Přesto promluvil klidně.

„Dotkni se jí, můj milý, ale uděláš to jen jednou,“ varoval ho Adrien. „Odříznu ti všechny údy těla, které se mají k tomu, aby ses choval jako hlupák..., a nakonec ti uříznu hlavu!“ Adrienův hlas byl skoro příjemný, a přesto krutě mrazil, až Daniela ucítila, jak se jejím nitrem začíná šířit ledový krunýř. Langlois se pomalu a opatrně zvedl, protože Adrienův meč se neustále dotýkal tepny na jeho krku.

„Teď ty, Danielo,“ přikázal Adrien a stále se díval na Langloise, ne na ni.

Vstala a tváře měla rozpálené ponížením.

„Jak... jak dlouho jsi tam stál?“ zeptala se.

„Dost dlouho,“ řekl a pořád jí nevěnoval ani pohled.

„A nechal jsi ho, aby mě tak zřídil...“

„Zdálo se mi, že si docela dobře poradíš sama,“ odsekl. „Vlastně jsem si nebyl jistý, jestli vůbec záchranu potřebuješ, tak jsi byla na dostaveníčko s ním soustředěná.“

„Ano!“ vykřikl Langlois. „Je to tak, já jsem přišel, abych ji zachránil. A skutečně se, paní, nemusíš bát. Kdo je ten hulvát? Ne-

zapomeňte, že dům je plný mužů oddaných francouzskému králi, mužů, kteří pokoří tohoto anglického lotra!“

„Jen je zavolej,“ navrhl Adrien hlasem o málo silnějším než šepot a s žárem pekelného ohně v očích. Daniela se bezděčně zachvěla a pak se s obavami obrátila, protože uslyšela z chodby dusot. Do pokoje vběhl tlustý muž v zástěře, zjevně majitel krčmy, a vzápětí za ním dva muži ozbrojení noži.

„Potřebuješ pomoc, milorde?“ zeptal se tloušťák Langloise.

„Ovšem!“ odpověděl suše Langlois, protože bylo jasné, že mu pozice s hrotem meče u hrdla není příjemná.

„Nechci vyvolávat žádné nesnáze a k mrtvému, který mi už dostatečně tíží svědomí, přidávat dalšího!“ prohlásil Adrien k přichozím a nehnul ani brvou. „Nehodlám vikomta zabít, míním jen odejít s dámou...“

„Přišla za mnou, aby unikla tomu Angličanovi!“ vykřikl Langlois. „Neodejdeš s ní..., chci si ji vzít...“

„Ale pane, ona s tebou nemůže jít, protože už manžela má,“ prohlásil stroze Adrien.

„Není to opravdové manželství...“

„Opravdové ve všech směrech,“ řekl Adrien. Očima blýskl po Daniele a ona zalapala po dechu, jako by ucítila žár zlatého ohně. Pohledem opět sklouzl k mužům a chladně se usmál. „Rád to dokážu, pokud to dáma není ochotna přiznat. Můžete zavolat porodní bábu.“

„Ale...,“ začal Langlois.

„Pchá! Uvědomuji si, že tě dáma přelstila, pane vikomte. Umí to výtečně, pokud ji dobře neznáš! To vím z vlastní zkušenosti. Byl jsi oklamán, pane, a právě proto teď sotva popadáš dech.“ Zadíval se na Danielu a trpký, smutný úsměv mu zkřivil ústa. „Je okouzlující, že? Ale jak jsem řekl, znám ji dobře, a ty, pane, by sis teď měl dát pozor a varovat se tak prohnaného a svůdného půvabu a krásy! Dnes tě nechám žít...“ Pohlédl na Danielinu tvář a pak se zas ostře zadíval na Langloise. „Ale jestli se ještě někdy setkáme, pane, zemřeš!“

Langlois zalapal po dechu, když si uvědomil, kdo k němu mluví. „MacLachlan!“ vykřikl.

„Přesně tak.“ Adrien pokýval hlavou. „Ano. Já jsem ten divoch, skotský pohan. Vikomte, *c'est moi*.“

Na okamžik se zdálo, že se Langloisovi udělalo nesmírně zle. Pověsti o Adrienově zdatnosti v turnajích a v boji byly proslavené v celém křesťanském světě. Jediný švih zápěstí a...

Ale Langlois si zřejmě přesto myslel, že je v přesile.

„Chopte se ho!“ vykřikl a dva hrdlořezové vyrazili, aby splnili rozkaz. Ten po pravici hospodského zvedl nabroušený nůž a s ohromnou silou jím hodil.

Byl to ale obyčejný hospodský rváč, zatímco Adrien věnoval celý život tomu, aby se naučil bojovat. Ocel narazila na ocel, Adrien, hbitý jako levhart, ustoupil první, a muž upadl na zem. Daniela vykřikla.

„Chyť ho, hlupáku!“ zařval Langlois na druhého muže, který vyrazil kupředu, pohlédl na Adrienovo ostří a rychle se stáhl. Langlois ze sebe vydal přidušený zvuk, ale ztichl, když se mu k hrdlu opět přitisklo Adrienovo ostří. „Adieu, milorde vikomte! Měl bych tě zabít, ale nechci už kvůli této zradě prolít žádnou další zbytečnou krev. Zavolala si tě ona.“

Když se Adrienovy prsty sevřely kolem její paže, potlačila Daniela vzlyk, protože jeho stisk byl tvrdý jako ocel. Uvědomila si, že ji vede ven ze dveří. Pak se Adrienovy prsty propletly s jejími, hnál se s ní chodbou, a když se blížil ke schodům, zastavil se, protože se k nim nahoru řítily další muži.

„Dej mi zbraň!“ vykřikla.

„Dokud dýchám, nedostaneš ji, milady! Mohla by mi skončit v zádech!“

„Nikdy jsem proti tobě zbraň nezvedla!“

„Dovoluji si nesouhlasit!“

„Je jich na tebe příliš mnoho!“ vykřikla. „Zabiješ nás oba, pokud dole nemáš vlastní muže.“

„Přišel jsem sám.“

„Sám!“ vykřikla zděšeně. Zdálo se, že celá hospoda je na nohou a každý sahá po své zbrani.

„Když chci zabránit malé chytračce v účasti na zradě anglického krále, většinou si svědky nezvu! O zradě vůči mně ani nemluví!“; odpověděl

Daniela se okamžitě nahnula do tváří krev a vtom na ni Adrien znovu zakřičel. „Postav se za mne. Těsně. A jestli jen pomyslíš na další zradu, budu žít tak dlouho, že tě přinutím toho litovat! To přísahám!“

Daniela neměla jinou možnost než poslechnout, protože ji Adrien stále pevně svíral. Nehodlala se mu ani trochu stavět na odpor. Zdálo se ale, že Adrien má větší vztek, než jaký si dosud dokázala představit. Jako by se jí do srdce zase vloudil strach, když si uvědomila, že dokonce i teď uvažuje o její zradě.

Měl proti sobě houf mužů s meči, mužů nekalých profesí, ale žádný z nich neovládal umění boje zblízka tak dokonale jako on. Jeho první rána zasáhla nejbližšího muže, který upadl dozadu a srazil dolů ostatní jako kácející se stromy. Adrien se hbitě propletl mezi nimi a táhl Danielu za sebou. Měl ohromující sílu. Když na ně na úpatí schodiště zaútočil mohutný protivník, Adrien drsně stáhl Danielu stranou a sám uskočil právě včas, aby muž narazil hlavou do schodů.

„Sehni se!“ vyzval ji Adrien, a jakmile poslechla, udělal sám totéž těsně předtím, než se nad jejich hlavami zablýskl vrahův meč. Adrien se napřímil, švihl svou zbraní a útočník se zhroutil. Ještě než ho Daniela stačila výkřikem varovat před dalším mužem, blížícím se zezadu, Adrien se otočil a útočníka probodl.

Pak ji chvatně vyvedl z krčmy do noční tmy.

Přišel sice beze zbroje a bez pomocníků, ale přivedl si Matouše, nejrychlejšího ze svých čtyř bitevních hřebců. Uviděl valacha, kterého si Daniela vzala ze stáje prince Eduarda, odvázal ho, plácl po zadku a poslal zvíře svou cestou. Pak se protlačil před svou ženu, vysadil ji Matoušovi na hřbet a vzápětí vyskočil za ni. Neohlédla se, ani když uslyšela vzteklý řev mužů, kteří se opět shlukli a našli odvahu vydat se za nimi. Adrien pobídl koně. Zvíře se dalo do běhu. Daniela za sebou cítila majestátní sílu a pevnou svalnatou hruď muže sedícího za ní, horkou a živočišnou. Zavřela oči, a když ji větve a listí v divokém trysku šlehaly do obličeje a trhaly jí plášť, skonila se k Matoušově hřívě.

Matouš nechal pronásledovatele daleko za sebou a Daniela si brzy uvědomila, že jsou mimo nebezpečí a že Adrien uhání dál jen

ze vzteku. Když se dostali k řece, zpomalil a u břehu přitáhl koni uzdu. Oba mosty stály daleko po proudu směrem k východu.

Pobídl koně kupředu.

„Je zima!“ vykřikla nesouhlasně.

„Mohla jsi nás oba zabít – a teď se bojíš trochu vody?“

„Nebojím se ničeho.“

„Lžeš, protože dnes by ses měla bát mě!“

„Kdybych se tě vůbec někdy bála, pak proto, že nás zřejmě hodláš utopit!“

„Buď ráda, že je tu voda. Možná zchladí můj vztek.“

Ocitli se ve vodě. Chlad byl krutý.

„Můžeš jít rovnou do pekla!“ odsekla a modlila se, aby Adrien její třes přičítal chladné vodě a ne rozbourěné krvi v jejím nitru.

Dostali se k protějšímu břehu, a jakmile byli na pevnině, Adrien opět pobídl koně do běhu. Vítr lepil Daniele promočený oděv k tělu a ona se znovu roztrásla. Ujížděli dál a dál. Pak spatřila kamenné zdi svého Avillu.

Když se přiblížili, brána se otevřela, a jakmile jí projeli, znovu se na neslyšitelný rozkaz zavřela. Adrien vedl koně rovnou ke vchodu do panské části sídla. Ve tmě přispěchal podkoní, který uslyšel rozkaz, a převzal Matoušovy otěže, aby se o koně postaral.

Jakmile Adrien Danielu sesadil z koně, byla sotva schopna chůze. Ale když se snažila chvatně proklouznout síněmi, nepokoušel se jí její záměr nijak ulehčit. Chytil ji za paži a neumožnil jí ani okamžik oddechu. Modlila se, aby nespátřila známou tvář. Rema, Daylina, Monteine... kohokoliv.

Ale síň byla prázdná.

„Nahoru, má paní!“ přikázal a ona nemohla dělat nic jiného než ho následovat, když ji vlekl k pokojům.

Ucítila, jak jí doslova vhodil do pokoje, zavrávala a zůstala stát u nohou vyřezávané postele s nebesy, zatímco on rázně zamířil k ohni, který plápolal v mohutném krbu.

Toužebně pohlédla ke dveřím. Trásla se, protože věděla, co udělala. Dopustila se zrady na anglickém králi. A co víc, zradila i tohoto muže.

„Žádné služebnictvo k tobě dnes večer nepřijde, milady. Když jsem odhalil tvoji bláhovou zradu, postaral jsem se o to, abych tě sem mohl přivést nepozorovaně. Už si se mnou nebudeš dál zahrávat! Ty a tvá rozhořčená prohlášení nevinnosti! To byla zrada, Danielo. Služebnictvo jsem na dnešní noc poslal pryč. Nehledej proto pomoc u jiných.“

„Nehledám pomoc nikde!“ zalhala.

„Ne, paní?“

Neodpověděla, ale bezděčně se žalostně zachvěla. Šaty ji svíraly jako ledový rubáš.

Najednou Adrien přestal přecházet a zadíval se na ni. „Svlékni se!“ zařval. Ale Daniela paličatě vystrčila bradu a bojovala s náporom slz, které se jí draly do očí. „Třeseš se, protože máš na sobě mokré šaty!“ vyštěkl.

„Budu se třást, kdy se mi zachce.“

„Ovšem, budeš se třást, ale proto, že to budu chtít já – a já chci, aby ses třásla ponížením a strachem!“ zavrčel. Když se k ní blížil, ustoupila o krok zpátky a vykřikla. Zachovala se hloupě. Za svůj zločin mohla viset.

„Jak – poroučíš!“ zaúpěla.

Adrian se zastavil a planoucí oči stále nesvědčily o tom, že by se jeho hněv vytrácel, že by jeho vztek polevoval. Ale když k zemi sklouzl její plášť, obrátil se k loži a stáhl z něho hebkou příkrývku z flanderské vlny. Čekal. Zafala zuby a odložila střevíce i punčochy, blůzu i spodní košili. Opovržlivě ji přejel žhnoucím pohledem a hodil jí deku. Chvatně ji kolem sebe ovinula. Sám si z ramen strhl mokrý plášť, nechal jej sklouznout k zemi a zůstal stát v prostém, avšak drahém oděvu, který obepínal jeho svalnatou postavu – v kalhotách, košili a tunice. Byl stejně vysoký jako jejich slavný král Plantagenet, stejně zdatný ve válce, pevný a houževnatý, se svaly jako z oceli. Zнала dobře sílu těch svalů, dokonce i teď cítila hluboko v nitru toužebné rozechvění, které se snažila ze všech sil potlačit.

Zvedla bradu ještě výš a stála naprosto klidná a odhodlaná neplakat. Mohla by začít vysvětlovat, ale on by jí neuvěřil.

„Kristepane!“ zaklel hlasitě. „Eduard si nezaslouží, abys ho tak nenáviděla!“

Musela se nutit ke klidu. „Nechtěla jsem Eduardovi ublížit. Necítím k němu nenávisť. Chtěla jsem jen varovat krále Jana...“

„Král Jan dobře ví, že bude bitva, a co pomáhá francouzskému králi, škodí anglickému! Tím, že pomáháš Janovi, paní, velice ubližuješ Eduardovi!“

Při těchto slovech Danielu bodlo u srdce, protože cítila k Eduardovi totéž jako k Adrienovi. Tak často ho nemohla vystát! Zlobila se na něho, měla chuť mu vzdorovat, porazit ho.

A přece...

Stejnou měrou ho milovala.

„Můj Bože!“ řekl náhle hlasem sevřeným a chvějícím se v dalším náporu hněvu. „Víš, že padaly hlavy, lámaly se vazy za mnohem menší provinění, než bylo to tvoje dnešní? Dobrotivý Bože, měl bych ti napráskat, ty hloupá!“

Danielu opět zachvátil pocit viny. To však na sobě nemohla nechat znát.

„Jsi Eduardův přísluhovač,“ osmělila se. „Všechno jsi získal s jeho pomocí.“

„I tebe?“

„I mé statky a tituly!“ zašeptala.

„Kéž bych je neměl! Ano, paní! Jsem jeho přísluhovač, jsem jeho člověk a teď tě varuji, už nikdy nezapomeň, že jsi moje žena!“

„Výborně, pane, přišel sis pro mne a náležitě jsi mne v mém úsilí zastavil. Víím, že mě budeš soudit a vyneseš nade mnou ortel, jaký uznáš za vhodné – odsoudil jsi mne totiž, i když jsem byla nevinná. Tentokrát jsem se alespoň provinila tím, že jsem chtěla vidět krále Jana živého! Ale protože máš tak bídnou náladu, nemám ti už dnes večer co říct. Nemohu se omlouvat za něco, co jsem měla v úmyslu udělat. A co se týče mé oddanosti a mých citů – nikdy jsem ti nelhala.“ Ve skutečnosti však Daniela lhala. Nikdy nedala Adrienovi najevo, jak je pro ni stále obtížnější zůstat věrná starým slibům a že ho už dlouho miluje stejně vášnivě, jako se mu staví na odpor.

Něco takového mu přece nemůže říct ani teď. Vlastně by měla postupovat velmi opatrně. Už dříve mu vzdorovala a zaplatila za to, ale tak rozzlobeného ho neviděla ještě nikdy.

Nesmím na to myslet, připomínala si.

Se vztyčenou hlavou začala přecházet po pokoji. Už jednou se k ní v hněvu obrátil zády. Kdyby jen mohla teď uniknout jeho zlobě!

Pár okamžiků ji Adrien pozoroval. Ani se nepohnul, jen udiveně nakrčil obočí.

Ale ke dveřím se nedostala.

„Ne, ne, milady! Dnes neodejdeš!“ ujistil ji a prošel kolem ní. Nedotkl se jí, ale postavil se do dveří.

Daniela ustoupila a snažila se opět najít svou důstojnost, hrdost a sebeovládání.

A odvahu.

„Měl bych ti zmrskat každý kousek tvého těla!“ vyštěkl tak prudce, že sebou trhla a kousla se do rtu.

„Musela jsem...“

„Ano, k čertu s tvou anglickou krví – musela jsi dodržet slib daný tomu Francouzovi! Nu, to alespoň trochu vysvětluje, proč jsi tak ničemně zneužila právě toho krále, v jehož domě jsi vyrostla.“

„Předej mě tedy panovníkovi!“ vykřikla a zděsila se, jak zoufale zněl její hlas. „Udělej konec té...“

Pomalů zavrtěl hlavou. „Konec? Sotva jsme začali.“

„Samozřejmě,“ lhala. „Jistě tě někde potřebují. Jsi králův oblíbenec. Nemáš dnes večer žádné nepřátele, se kterými bys mohl válčit? Nemusíš zabít žádného draka?“

Adrien se usmál. „Dnes ne, moje milá! Zkrotit musím jen draka, který sedí ve mně.“ Žhnoucí zlaté oči se nebezpečně zúžily. „Pověz mi, paní, co jsi vlastně napsala tomu hňupovi Langloisovi? Že jsi nedodržela manželský slib? Že nedošlo k naplnění manželství?“

Daniele se na tváři objevily rudé skvrny. „Jenom jsem řekla, že potřebuji jeho pomoc.“

„Byla jsi ochotná s ním jít do postele, aby ses dostala k francouzskému králi?“ vyptával se dál.

Daniela zavrtěla hlavou. Barva z tváří jí vyprchala. „Byl jsi u toho! Víš, že jsem ne...“

„Ach ano, má lásko, díky Bohu, že jsem si uvědomil, že ses nechtěla vzdát... bez boje.“

„Jak se opovažuješ...“

„Jak se opovažuješ ptát?“ přerušil ji ostrým hlasem plným vzteku.

Na okamžik strnula. Pokoj se jí zdál malý a těsný.

Kdysi byla rozhodnuta ho odmítnout. Možná se už tehdy bála bouře, kterou rozpoutá v jejím srdci. Možná vždycky věděla, že pokud se jí dotkne...

Adrien pokračoval. „Sváděla jsi ho, slibovala jsi mu manželství. Kristepane, milady, a ty mluvíš o slibech? Vzpomínám si na sliby, které jsi dávala *mně*, docela jasně, pokud si je ty nepamatuješ. Na každé slovo.“

Vy kročil k ní. Ještěže se jí aspoň podařilo udržet v hrdle hlasitý výkřik a nezačala zběsile utíkat. Jen se přitiskla ke stěně.

„Vzpomínám si na ty sliby!“ zašeptala.

Stál těsně u ní a ona cítila jeho nesmírnou sílu a teplo, jako by se jí dotýkal. Probodával ji zlatým ohněm svých očí, a když přece ucouvla, jen o malý kousek, následoval ji. Stála u stěny a on o ni opřel dlaň, naklonil se k ní blíž a znovu se usmál.

„Paní, víš, co mě udivilo a zdrtilo nejvíc?“ zeptal se.

Obezřetně si olízla rty. „Co?“

„Jak jsi mohla říct, že naše manželství nebylo naplněno? A přitom si tak dobře vzpomínám na naši první noc!“

„Ano!“ vykřikla, znovu vyplašená, protože si myslel, že té noci zradila i jeho. Rozhodla se, že musí přejít do útoku. „Vyhrožoval jsi, že dáš té chátře důkaz o naplnění našeho manželství. A to si říkáš rytíř? Mluvíš o kavalírství...“

„O tom mluvím málokdy. A těm hlupákům jsem jenom řekl, že by mohli zavolat porodní bábu, aby dokázala, že nejsi tak nevinné děvče!“

Zaúpěla. „Tys chtěl, abych...“

„Ne, takovou radost bych těm ničemným hlupákům neudělal. Ani kdybych tak poskytl důkaz tvému zamilovanému a dost tupému Francouzovi v tom, že jsi legálně a v každém ohledu moje žena – *moje* manželka. Ale je tu něco, co teď velmi dychtivě toužím poskytnout tobě.“

Daniela těžce polkla, chvíli sbírala odvalu a pak přivřela oči. „A co je to, pane tyrane?“

„Osvěžení paměti, paní manželko. Netušil jsem, jak jsem zklamal ve svých manželských povinnostech! Jen tak jsi mohla zapomenout na naplnění našeho manželství!“

„Ale ne, nezklamal jsi vůbec v ničem!“ vykřikla. „A moje paměť je v pořádku. Nezapomněla jsem na nic...“

Zmlkla a s povzdechem na rtech sledovala, jak jí strhává z těla pokrývku a odhazuje ji na zem. Poznávala lesk v jeho očích, které už neplanuly jen hněvem, a zatajila zděšeně dech, když pomyslela na doby, kdy po něm toužila a tesknila, a přece...

On nikdy nezapomene, co dnes večer udělala, a nikdy jí neodpustí. Kam to povede? Nevybral si ji za manželku dobrovolně. Její paměť byla zvláště teď mnohem jasnější, než vůbec mohl tušit. Jak míjely vteřiny, jako vodopád jí hlavou proběhla minulá léta, byla v nich bolest, žal, černá smrt a ztráty, které oba tolik postihly.

„Ne...“ zašeptala.

„K čertu s tebou,“ odpověděl.

Snažila se mu vykroutit. Nepustil ji.

„Budeš si pamatovat, kdo jsi.“

„A komu patřím?“ vykřikla na protest.

„Ano, paní, přesně tak!“

Jeho rty se dotkly jejích. Spalovaly, byly jako oheň, jako jeho oči... hluboko v ní zažehly jiskru touhy a nemilosrdně ji vzrušily. Přejel jí dlaní po tváři, zatímco rty a jazykem laskal její ústa. Zavřela oči a několik okamžiků si neuvědomovala nic jiného než své smysly...

Dobrotivý Bože, tentokrát už mi neodpustí!

Jeho rty se odtrhly. Daniela usilovně se snažila vzpamatovat z omámení. Pokoušela si připomenout, že ho dobře zná, že on k ní cítí opovržení a nedůvěru za její noční výpravu a ona že za to bude muset zaplatit.

„Prosím...“

Uslyšela to slovo a překvapilo ji, když si uvědomila, že je vyslovila ona sama.

Na okamžik užasl i on. „Copak, paní? Prosíš o milost?“

Posměch v jeho hlase přinutil Danielu otevřít oči a pohlédnout mu přímo do tváře.

„Ani za...“

„Pět es?“ doplnil jejími vlastními slovy.

„Jsi nejhorší z ničemů a já tě už nikdy nebudu o nic prosit!“ zapřísahala se a divoce ho tlačila do hrudi, aby ho od sebe odstrčila.

Ale on jí náhle sevřel zápěstí. Jeho oči se opět zabodly do jejích a oba strnuli a zmlkli, zatímco v krbu praskaly plameny a syčelo dřevo.

„Milady, jsem rozhodnut, že mě dnes večer potěšíš. A budu chtít všechno! Pamatuji si dobře, co planulo v mém těle i v mé mysli. Na touhu, která sytila tolik nocí. Ano, potěšíš mě. Tvůj hněv mě nezajímá. Zbav se jej!“

Uvědomila si, že ji vzal do náruče, a pak dopadla na měkkou postel, která na ně čekala. Jeho ďábelsky horké tělo zatlačilo Danielinu nahotu do chladného plátna prostěradel. Znovu se jí zmocnily Adrienovy rty. Tentokrát s prudkou naléhavostí. Pokusila se útoku vzdorovat a ucítila tekutý plamen, když jazykem pronikl přes překážku jejích rtů a zubů, zanořil se jí do úst a sladce je vyplnil. Rukama jí přejížděl po nahých stehnech a bocích, pak je pozvedl, aby jí dlaněmi přikryl ňadra. Jeho tíha ji nutila se nehýbat. Jeho ruce měly stejnou moc, ústa ji laskala s nenasytanou touhou. Zvedl se nad ni, strhl ze sebe tuniku a košili tak prudce, až se ozvalo praskání trhané látky. Zdálo se, že si toho Adrien ani nevšiml. Daniela znovu polkla a ucítila, jak ji naplňuje rozechvění. Zmocňovalo se jí vždy, když pohlédla na jeho tělo. Bronzová ramena a hrud' byly zjizvené, ale přesto neuvěřitelně krásné, protože jeho napjaté svaly byly svůdné samy o sobě. S měděnými odlesky ohně, které na nich tančily, vábily jako záblesky plamene vtahující můru do smrtícího žáru.

Nechtěla se toho žáru dotknout, ani do něj upadnout, dokonce ani hořet v jeho plamenech...

Ale udělala to, protože si přitáhl její ruku k hrudi a položil ji nad bušící srdce, na drsné rudozlaté chloupky. Jakmile na něho pohlédla, stáhl jí ruku níž, až štíhlými a třesoucími se prsty sevřela mohutný úd, život a oheň sám. Jeho tělo se otráslo, oči ji probodávaly pohledem, a když zaúpěla a odtáhla se, uchopil muž její prsty do svých a náznak úsměvu mu zvlínil rty.

„Abys nezapomněla,“ zašeptal a ona si uvědomila, že se mu dívá do očí, v nitru se chvěje a touží po něm tím nejzrádnějším způsobem. Ale jeho pohled ji ochromoval, až se Adrien po chvíli posunul níž, roztáhl její stehna a přinutil ji, aby i ona na něho pohlédla. Vykřikla, snažila se vyprostit, věděla, co chce udělat. Nebylo úniku. Důvěrně ji dobýval jazykem a doteky, až se jí zdálo, že se zhroutí do propasti, bude se svíjet, sténat a znovu vykřikovat...

Hořet v plamenech.

Zvedl se nad ni a pronikl do jejího těla. Když vzrušený úd pronikal do jejího nitra hluboko a ještě hlouběji, jeho prsty se po obou stranách hlavy propletly s jejími. Zavřela oči, ale cítila na sobě jeho ostrý pohled, a tak je zas otevřela.

„Abys *na mne* nezapomněla...,“ zašeptal.

Nemohla zapomenout. Nikdy.

Na tuto bouři, na tento žár. Na tohoto muže, napjatého, jako by byl z oceli, tyčícího se nad ní a pronikajícího do jejího těla, na tento neustávající nápor, který se stupňoval, naléhal, žádal...

Začal se v ní rozlévat slastný, tupý tlak. Příjemná rozkoš jí naplnila tělo i duši. Pak cítila, jak jí otrásají jeho poslední nápor, a rozlila se v ní záplava semene. Zavřela pevně oči a zděsilo ji, že až se od ní vzdálí, vytrysknou jí horké slzy, které cítí pod víčky.

Zvedal se.

Dnes si pro ni přišel.

A musí rozhodnout o jejím osudu. Až přijde ráno, odjede do boje a ona zůstane zrádkyní.

Byla válka. Jak ostatně pořád, od první chvíle, kdy se setkali. Ano, znala ho odjakživa. Možná ho zrovna tak dlouho milovala. A stejně dlouho byla jeho nepřítelem.

Ach, to ne!

Déle.

Protože válka začala, ještě než se setkali, dříve než se narodila. Tehdy jim byly přiděleny jejich role.

1. căst

Vitezi...

1. kapitola

HRAD AVILLE

PODZIM 1336

„Vím, jak proniknout do hradu,“ řekl Adrien MacLachlan.

Nikdo ho neposlouchal. Král Eduard zuřil. Urostlý Plantagenet s vlajícím pláštěm za sebou znovu vztekle vykřikl. „Přisámbohu, to je šílenství! Já, Eduard, král a válečník, a nedokážu dobýt hradby, které patří ženě?“

Královi nejskvělejší rytíři sedící kolem táborového ohně při jeho výbuchu mlčeli, sami hluboce otřeseni. Byli zablácení, vyčerpání, zkrvavení a třásli se zimou. Zdálo se docela jednoduché zmocnit se Avillu, malého hradu stojícího na území Eduardova vlastního vévodství. Hradu, který patřil Lenoře, dceři zesnulého vikomta Jona z Avillu, vzdáleného bratrance krále z Valois.

Říkalo se, že se v jeho zdech ukryl francouzský král, a proto byl Eduard tak posedlý touhou dobýt hrad navzdory hraběncinu umění bránit se vařícím olejem, zápalnými šípy a dalšími obrannými prostředky.

„Copak mi nikdo neporadí?“ dožadoval se král.

„Pane!“ vykřikl Adrien. „Já vím, jak se dostat přes hradby.“

Eduard chlapce konečně uslyšel a obrátil se k němu. Jeho svěřenec, skotský hoch, stál u vstupu do stanu.

Chlapci bylo teprve deset, ale byl dost vysoký a podle šíře ramen se zdálo, že bude i silný. Jeho zlaté oči se dívaly pevně a chytře a mladík byl stále zdatnější v zacházení se zbraní. Navíc také nadšeně získával nové vědomosti a trávil mnoho hodin volna s hlavou zabořenou v knihách. Rovněž projevuje ohromnou odvalu, pomyslel si Eduard. Jistě jí bylo zapotřebí, aby ve svém věku přišel k tomuto shromáždění – a nabízel svou radu.

„Á, ten malý Skot nám chce radit!“ zabručel hněvivě Brian z Perthu. Měl špatnou náladu, protože mu toho dne šíp spálil rameno. „Odejdi, chlapče!“

„Počkej!“ zavelel král a chladným pohledem modrých očí přimrazil Briana na místo. „Skotové nás naučili spoustu věcí! Pojď dál, chlapče. Poslechnu si jakoukoli taktickou radu!“ Adrien MacLachlan vstoupil do středu kruhu. Hlavu nesl hrdě vztyčenou, ramena vzpřímená a byl si vědom toho, že musí zapůsobit dojmem moudrosti a síly mnohem větší, než jaká odpovídala jeho věku. Tomu ho dobře naučil jeho otec:

„Chudý člověk, i když má urozenou krev, musí být silný, chlapče. Chceš-li přežít v těchto těžkých časech, můj hochu, udělám z tebe velkého válečníka. Co je nejdůležitější, zbídačení lidé – ano, dokonce i porážení, jako jsme my – musejí vyniknout, a tím se nakonec stanou vítězi. Nikdy se nesmiřuj s porážkou, můj synu. Ani když máš před sebou silnějšího protivníka. Ani tehdy, když dostaneš první ránu. Nikdy se nevzdávej, protože vzdát se tě může přinutit pouze smrt. Bojuj neúprosně, chlapče, svým důvtipem stejně jako odvahou. Neustále se uč. Pak bojuj pro čest, bojuj, aby sis dobyl pro sebe místo v tomto krásném, drsném světě rytířství a smrti. Bojuj tvrdě, a tak, můj chlapče, porazíš i krále!“

Nebylo to tak dávno, co mu Carlin, náčelník klanu MacLachlanů, řekl tato slova. Vnuk skotského hraběte, příbuzný rodiny zesnulého velkého Roberta Bruceho, utrpěl velké ztráty při porážce vojska Robertova syna Davida II. Anglický král Eduard tehdy dosadil na skotský trůn dalšího uchazeče, dalšího Baliola. Vzhledem k těmto nepokojům se Adrienovi zdálo, že bojuje snad už od narození. Soustavné válčení s Anglií zbavovalo rod úrody a zásob. Na trůně seděl Baliol, ale MacLachlanové bojovali za Davida II.

Avšak jednoho dne, když bitva ustala, spatřil Adrien svého otce uprostřed skupiny dobře vyzbrojených rytířů. Jeden muž na koni shlížel k otci, protože v tom člověku poznal jejich největšího nepřítele – Eduarda III. Adrien byl přesvědčen, že anglický král přijel otce zabít. A tak mu už nezáleželo na ničem, ani na životě ne.

Rozběhl se přes pole s malou dýkou v ruce. S výkřikem vzteku se vrhl na Eduarda a málem ho srazil z koně. Namířil dýku na mužův krk, připraven bodnout, a teprve tehdy ho jeho otec odtrhl od nepřítelů.

„Ne, chlapče, ne!“ vyzýval ho Carlin.

„Pověste toho kluka!“ vykřikl nějaký muž. „Vaše milosti, vždyť vám prořízne hrdlo.“

Ale král sesedl z koně, vykročil kupředu a pozvedl hledí. Adrien uviděl jasně modré oči a pohlednou tvář lemovanou zlatými vlasy.

„Pověsit ho? Syna tak chrabrého válečníka, muže, který přišel se mnou sjednat své podmínky? To ne! Ten chlapec projevil víc odvahy – a schopností, řekl bych – než spousta z vás, mých nejlepších!“

Několik mužů vybuchlo smíchy.

„Zemane MacLachlane!“ pokračoval král. „Setkali jsme se jako sobě rovní – tvoje čest je zachráněna. Budeš-li chtít, tento tvůj nádherný syn může bydlet na mém dvoře a bude vychováván s mým nejstarším synem jako jeho druh. Postarám se o jeho bezpečí a ty už dál nebudeš pustošit moji severní hranici.“

„Souhlasím, Eduarde, králi Anglie!“ přisvědčil Adrienův otec.

„Ne, otče, neopustím tě...“ začal Adrien, ale jeho otec mu rukou zakryl ústa a později, v troskách rodinného hradu, se chlapec dozvěděl celou pravdu.

„Můj chlapče, bojovali jsme dobře, dlouho a usilovně, ale on je nepřítel, kterého si vážím. Neuvědomuje si, že se Skotové nikdy nesmíří s Baliolem na trůně, ale jednoho dne, to ti říkám, se David Bruce vrátí. Ale my zde zatím umíráme hlady. Potřebuji, abys žil na králově dvoře. Potřebuji vědět, co se u Angličanů děje, potřebuji, aby převzali starost o tvůj výcvik a výzbroj. Přeji si, abys šel a projevoval anglickému králi tak bezvýhradnou oddanost a poslušnost, jakou jsi projevoval mně. Miluji tě, synu. Nemohu na tebe být pyšnější, než jsem.“

Brzy poté, co vyjeli na jih, anglický král znovu povolal Adriena k sobě. Stál vážně s rukama založenýma za zády. „Tvůj otec byl jedním z nejlepších bojovníků, jaké jsem znal, chlapče. Musíš být

na něho vždy pyšný, protože jeho památku ctí všichni lidé, jak Angličané, tak i Skotové.“

„Jeho... památku?“

„Poslal tě se mnou a uzavřel mír, protože věděl, že brzy zemře. A mezi tvými divokými soukmenovci je mnoho takových, kteří by si přáli tvou smrt, aby získali majetek tvého rodu – tak, jak je jejich zvykem! Hochu, tvojí matkou byla lady Margaret z Meadenlay. Její bratr právě zahynul v bitvě – jeho syn minulý týden podlehl horečce. Zdědil jsi anglickou půdu na jihu a jsi teď, můj chlapče, hrabětem z Meadenlay a zemanem z Raggaru. Z vůle tvého otce se stávám tvým poručníkem a ty zůstaneš v mých službách.“

A tak se stalo, že i v této chvíli byl Adrien s Eduardem a opovážil se mluvit k shromážděným rytířům. Zúčastnil se některých útoků na hradby. Královi muži s neochotou oceňovali jeho schopnosti – zčásti získané ve Skotsku a zčásti naučené od stejného šermířského mistra, který cvičil královy vlastní syny. Ale jejich nájezdy nebyly k ničemu. Stejně jako ostatní viděl Adrien nahoře na hradbách krásnou Lenoru z Avillu, příkazující vypouštět smršť hořící zkázy, která dopadala na Angličany. Říkali jí čarodějka, svůdkyně, která fascinovala muže až k smrti. Byla to pravda. Udatní rytíři se dívali nahoru na ni, uchvácení pohledem na ebenové vlasy vlající ve větru, a kosila je smrt. Dokonce i Eduard zuřil a tvrdil, že jeho muže očarovala.

„Tak mluv, Skote!“ vyzval ho král.

„Musíme prokopat podzemní chodbu,“ řekl Adrien.

„Chodbu!“ vyprskl sir George.

„Chtěl bys, aby další muži padli za oběť hořícímu oleji a ovesné mouce, které hraběnka každý den vrhá dolů? Přitom se snadno můžeme prokopat její obranou, dostat dovnitř člověka, který otevře bránu, a pak bojovat vlastníma rukama muž proti muži!“

„Pchá! Použijeme beranidla, prorazíme padací mříž!“ zařval William z Chelsey, zkušený rytíř.

Adrien okamžitě namítl. „Promyslete si to! Poslouchejte mě! Za jakou cenu, pane? A co když je tam dvojitá brána s horním vražedným ostrím? Zemřou další mužové, budou trpět v dešti hořících šípů nebo záplavy oleje.“

Robert z Oxfordu, starší rytíř, který už dlouho sloužil králi, se ozval na chlapcovu obranu. „Ten hoch studoval plány těchto hradů, pane,“ řekl tiše.

Eduard pohlédl na chlapce. „Chci o tvém plánu vědět víc. Nakreslíš mi to. Roberte, přines pergamen. Ukaž mi, chlapče, co máš na mysli.“

S Robertovou podporou Adrien učinil, co se po něm žádalo, a vysvětlil, jakou strategii kdysi používali pro různé typy staveb Řekové a Římané.

„Pane, přece jen navrhuji,“ řekl William z Chelsey – „aby náš mladý skotský hoch – se všemi svými knižními znalostmi – sám vstoupil do hradu, a tak způsobil jeho pád.“

„Vždyť je mu sotva deset!“ odsekl Eduard.

„Ale já chci jít, pane!“ řekl vzrušeně Adrien. Třásl se obavou a zároveň dychtivostí. Strach sám o sobě nebyl zlý. Zlé by bylo, kdyby jej nechal zvítězit nad odvahou. Toužil se stát takovým válečníkem, jakého z něho chtěl mít jeho otec. Toužil dokázat svou zdatnost králi – a sám sobě.

Nakonec bylo rozhodnuto, že může jít.

Začaly přípravy na uskutečňování Adrienova plánu. Muži se pod clonou tmy a deště příkradli k hradbám. Začali hloubit tunel. Kdyby byli objeveni, jistě by zahynuli, protože obránci hradu by mohli tunel zaplavit a všechny v něm utopit.

Ale tunel nebyl vypátrán a Adrienovi se podařilo nepozorovaně dostat za hradby. Pod pláštěm noci přeřezal lana, na nichž byly upevněny brány, a oddíly Angličanů vjely dovnitř jako velká voda.

V prostorách hradu bojoval Adrien toho dne sám proti tuctu Francouzů odhodlaných nabodnout jeho hlavu na kůl nad jejich hradbami. Bojoval zoufale o život a bojoval s obavami.

Ale nepřipustil, aby ho přemohl strach, a té noci, přestože si ho angličtí rytíři a šlechtici a vojáci dobírali, mu také jaksepatří připíjeli na zdraví.

V hradních zdech nakonec Eduard III., král Anglie, pozoroval tančící plameny. Dobrotivý Bože! Byl unavený. Neočekával, že

zde zažije tak vyčerpávající boj – jen aby nakonec zjistil, že se tu francouzský král neskrývá!

Vypil obsah kalicha s ušlechtilým klaretem a zamířil ke krbu, aby se trochu protáhl. Vzápětí vstoupil Robert z Oxfordu.

„Přivedl jsem hraběnku,“ řekl Robert.

Hraběnka, pomyslel si vztekle král. Přes mnohé své dobré vlastnosti pocházel Eduard z Plantagenetů a všichni věděli, že Plantagenetové jsou vášnivé a podivné plemeno se sklonem k zuřivosti. V hněvu se král projevoval strašlivě. Byl to vysoký muž, válečník, který spoléhal na sílu svých mocných rukou.

Brzy poznal, že je nutné být takový. Jeho dědeček byl veliký král Eduard I.-Skotobijec. Jeho otec, nešťastný Eduard II., přišel o Skotsko ve prospěch Roberta Bruceho. Eduard II. byl slabý panovník, který udržoval důvěrné vztahy se zlými a úskočnými stoupci – a stal se kořistí spiknutí své země, kterou vedla jeho vlastní manželka a její milenec. Eduard II. byl zajat, přinucen abdikovat ve prospěch svého syna a pak nemilosrdně zavražděn.

Když bylo korunovanému králi Anglie patnáct let, nevěděl o své postavení, ani svou minulost, ani hříchy svých rodičů. Jeho otec byl slabý a matku nazývali francouzskou vlčicí. Matčin milenec Robert Mortimer, hrabě z Marche, ji zcela ovládal. Eduard ještě neměl dlouho po korunovaci a už ho varovali, že Mortimer hodlá uchvátit trůn sám pro sebe. Ale lidé, aristokraté i prostý lid povstali proti Mortimerovi se zbraní v ruce.

A tak, když bylo Eduardovi osmnáct let, se Mortimer dočkal smrti oběšením na šibenici v Tyburnu. Eduard od té doby věděl, že musí být silným králem. Téhož roku se narodil jeho první syn Eduard z Woodstocku. Král si přísahal, že vybuduje mocné království, obnoví úctu ke královské rodině a bude vládnout mocí i soucitem. Dostalo se mu požehnání v dobré královně, Filipce z Hainaultu, a přestože nevynikala zvláštní krásou, byla srdečná, inteligentní, plodná, Bůh ji ochraňuj! – a jeho lid si ji brzy zamiloval.

Ale dokonce ani Eduardovy nejlepší úmysly, ani jeho cit k manželce ho nemohly zbavit krve Plantagenetů, a tak toho večera rázoval energicky a napjatě jako leopardi zobrazení na jeho erb.

Od dobytí Anglie uplynulo už skoro tři sta let a skoro dvě stě let od chvíle, kdy Jindřich II. a Eleonora přinesli anglické monarchii nárok na vlastní francouzská území. Pravdou je, že anglický král Jan přišel v prvních letech třináctého století o velkou část ze svých anglických královských držav, ale jistá území zůstala nedotčená. Angličtí králové sami sebe dlouho nazývali králi Francie ale Eduard měl k tomu lepší důvod než většina ostatních. Jeho matka, francouzská vlčice, kterou snad bývala, byla také dcerou Filipa Sličného. Její tři bratři získali francouzskou korunu a všichni tři zemřeli bez dědice. Francouzský parlament v Paříži neuznal nároky po přeslici a koruna přešla na Filipa z Valois, bratrance tří zesnulých Kapetovců – ne na Eduarda. Eduard namítal, že i když byly zavrženy ženy samotné, on je přece muž a přímý následník Filipa Sličného.

Eduard věděl, že nemá tolik vojska a zbraní, aby se zmocnil francouzského trůnu, ale Filip usiloval o vévodství Akvitánské, snad nejdůležitější anglické vlastnictví na francouzské půdě. Filip také vyhrožoval Eduardovi, že k vyřešení problému Akvitánie nedojde, dokud nezaručí práva Skotům, a Eduard by musel být proklet, kdyby dovolil, aby mu Francouzi přikazovali, jak má jednat se Skoty!

A tak sem Eduard přišel bojovat proti francouzskému bratranci – a místo toho se utkal s ženou.

„Přiveď ji sem,“ přikázal Robertovi.

Když vstoupila do místnosti, očekával Eduard pláč a prosby o milost, ale ona nesla hlavu hrdě vztyčenou. Její vlasy byly černější než noc a volně jí splývaly po zádech. Na sobě měla jemné purpurové roucho, jehož okraje, výstřih a rukávy lemovala kožešina. Zelené a jiskřivé smaragdy očí se setkaly s královým pohledem bez známky omluv a rozhodně bez prosby o milost. Byla štíhlá a pružná a šaty jí těsně obepínaly tělo. Zdálo se, že ji obklopuje jemná, čistá vůně růžových plátků. Její tvář i šat byly dokonalé. Nevěděl, zda na něho zapůsobila sladká vůně, která ho ovanula, nebo snad projev jejího rozrušení, prudká vzednutí a poklesy jejích nader pod kožešinovým lemlem živůtku, ale na pozadí jeho

hněvu náhle začala vznikat nová emoce – touha. Ostrá, silná, nepotlačitelná.

Její tvář byla nádherně modelovaná. Připadalo mu, že kdyby se dotkl jejích tváří, cítil by dotek hedvábí. Její dlouhé, inkoustově černé vlasy vábily a rozněcovaly smysly.

Dívala se na něho s klidným, vyzývavým pohrdáním. Dokonce ani teď neměla tolik rozumu, aby žádala o milost. Snad se jí zdálo, že ji ochrání její aristokratická krev. Můj Bože, ale v tom se mýlí!

Udělal krok směrem k ní rozzuřený, že po ní touží, zatímco ona jím tak bezostyšně opovrhuje. Při samotném Bohu, mohl by ji dát popravit, kdyby se mu zachtělo!

„Čarodějnice!“ oslovil ji a jeho ruka tvrdě dopadla na její tvář, tak tvrdě, že ji zbavila jejího hrdého postoje a srazila na kolena. Pohlédl na ni a na okamžik se ho zmocnily výčitky svědomí. Ale pak k němu žena zvedla svou tvář a zdálo se, že její oči září trpytem tisíce drahokamů.

Vstala, tváře měla zrudlé, a vykřikla: „Tady nejsi králem! Velký Eduard, velký válečník! Bojuje s dětmi, spaluje úrodu, zabíjí zvířata. Můžeš si vzít, co chceš, ale zde se ti nikdo nevzdá, nikdo tě nebude prosit o milost!“

A při těchto slovech se na něho vrhla a zaryla mu nehty do tváří. Ohromen, že se kdokoli, ať už muž nebo žena, opovažuje udělat něco takového, zvedl paže, aby se bránil. Přesto měla takovou sílu, že je oba strhla na dřevěnou podlahu před krbem. Teď bojovala zoufale a snažila se ze sebe setřást královu tíhu. Jejich okolí osvětlovaly šlehající plameny. Ozářily ostří malého nože, který vytáhla z kapsy, aby se bránila. Tím však zpečetila svůj osud...

Chytil ji za zápěstí, vytrhl jí zbraň a daleko ji odhodil. Pak uchopil ženu za její slézové roucho a v jinak tichém pokoji se podivně hlasitě ozval zvuk trhané látky. Znovu ho uchvátil zelený vztek, který jí planul v očích a také dotek jejích odhalených ňader.

Vykřikla, protože jí démonické světlo v jeho očích dávalo zřetelně najevo, že svoji bitvu prohrála. Pěstmi bušila do ramen a z úst jí zaznívaly přerývané protesty.

Zápasila s ním, dokud mohla. A jemu to bylo jedno. Byl dobyvatel a zmocnil se jí se zuřivostí, neuvědomil si její nevinnost...

ale nakonec se jeho vztek vytratil a on začal být jemný, uchvácen její dokonalostí, její sladkou vůní a hedvábnou pletí.

Když bylo po všem a ona ležela stočená v klubíčku daleko od něho, aby neslyšel její vzlyky a neviděl její slzy, styděl se. Samozřejmě ho znovu rozzlobilo, že něco takového pocítil. „Pros o milost,“ řekl drsně, „a já uvidím, jestli ti daruji život, když už jsi přišla o svou nevinnost.“

Chvíli mlčela a pak se zavzlykáním zašeptala: „Nikdo se tady nevzdá, ani nebude prosit o milost!“

Napadlo ho, že ji sotva zná, a přece ho tak uchvátila, fascinovala a pobláznila.

Vzpomněl si na Filipku, na krásnou rodinu, kterou mu dala, na lásku, se kterou o ni pečovala. Na Filipku čekající další dítě. Na syny, kterým svěří silnou dynastii a pevnou vládu s královstvím zajištěným četnými dědici. Královna s ním často pobývala na jeho taženích, byla mu po boku, když bojoval...

Dnes večer zde nebyla. A on si musel přiznat, že je mužem, který si bere, po čem zatouží.

„Možná,“ zamumlal náhle k dívce, „že za čas budeš prosit o milost.“

Zvedl ji – už neměla sílu s ním bojovat – a odnesl ji do ložnice. Zůstal s ní celou noc, miloval se s ní už něžněji a jeho divoká krev se vybouřila v plné síle.

Ale ona se nikdy nevzdala. Ani neprosila o milost.

Když přišlo ráno, opustil ji, vydal se na další tažení a hrad dal na starost Robertovi z Oxfordu.

Filip VI., francouzský král, slíbil, že se s Eduardem střetne v boji. Král Anglie čekal připraven a dychtivý bojovat.

Ale pak se mu doneslo, že se dal Filip na chvatný ústup zpátky do Paříže. Všichni Eduardovi rádci krále varovali, že mu nezůstane nic než pustá země, že by měl zavést své oddíly zpátky do Hainaultu a tam přečkat zimu.

Rozhodl se, že to udělá, i když část uchváceného a dobytého opouštěl nerad. Když se ve velké síni hradu Aville připravoval na cestu, poslal Roberta, aby k němu ještě jednou přivedl Lenoru.